

RADA MIEJSKA W LUBINIE

UCHWAŁA XLVI/354/13 RADY MIEJSKIEJ W LUBINIE Z DNIA 17 GRUDNIA 2013R.

w sprawie wniesienia skargi kasacyjnej

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) w związku z art. 173 § 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. z 2012r., poz. 270 z późn. zm.)

uchwala się, co następuje:

§ 1

1. Postanawia się wnieść skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 17 października 2013r., sygn. akt II SA/Wr 614/13 w sprawie ze skargi Rady Miejskiej w Lubinie na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego z dnia 19 czerwca 2013r. Nr NK-N.4131.70.23.2013.JK8 w przedmiocie powierzenia Miejskiemu Przedsiębiorstwu Oczyszczania Sp. z o.o. w Lubinie zadania własnego gminy utrzymania czystości i porządku na terytorium Gminy Miejskiej Lubin.
2. Treść skargi stanowi załącznik do uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Lubina.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Wiceprzewodnicząca Rady Miejskiej

Bogusława Potocka-Zdrzałik

Lubin dnia 17 grudnia 2013 r.

Naczelny Sąd Administracyjny
Izba Ogólnoadministracyjna
Wydział I
ul. Gabriela Boudena 3/5
00-011 Warszawa
za pośrednictwem:
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
we Wrocławiu
II Wydział
ul. Św. Mikołaja 78-79
50-126 Wrocław

Skarżący:
Rada Miejska w Lubinie

ul. Kilińskiego 10, 59 – 300 Lubin

reprezentowany przez
radcę prawnego Mariana Tarnowskiego
(ustanowiony do sporządzenia skargi kasacyjnej)

Organ administracyjny:
Wojewoda Dolnośląski – organ nadzoru
pl. Powstańców Warszawy 1, 50 – 951 Wrocław

sygn. akt II SA/Wr 614/13

SKARGA KASACYJNA

Rady Miejskiej w Lubinie od wyroku z dnia 17 października 2013 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu (sygn. akt II SA/Wr 614/13) w sprawie ze skargi Rady Miejskiej w Lubinie na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego Nr NK-N.4131.70.23.2013.JK8 w przedmiocie powierzenia Miejskiemu Przedsiębiorstwu Oczyszczania Sp. z o.o. w Lubinie obowiązkowego zadania własnego gminy utrzymania czystości i porządku na terytorium Gminy Miejskiej Lubin.

Działając w oparciu o przedstawione pełnomocnictwo szczególne (do sporządzenia skargi kasacyjnej); na podstawie art. 173 i art. 174 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U.2012.270 ze zm.; zwanej dalej p.p.s.a.) zaskarżam w całości wskazany wyżej wyrok z dnia 17 października 2013 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu.

Wyrokowi temu zarzucam w trybie **art. 174 pkt 1 p.p.s.a.** naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię:

a) art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 1997 r., Nr 9, poz. 43 ze zm.) poprzez przyjęcie, iż nie stanowi on podstawy prawnej do podjęcia przez radę gminy uchwały w przedmiocie powierzenia zadania własnego

b) przepisów dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, a w szczególności art. 1 ust 2 lit a) tejże dyrektywy, poprzez przyjęcie, iż gmina może powierzyć zadanie własne spółce prawa handlowego tylko poprzez zmianę aktu założycielskiego tej spółki lub w momencie tworzenia takiej spółki poprzez zapisy aktu założycielskiego.

wnoszę o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie reformatoryjnie w trybie art. 188 p.p.s.a
2. zasądzenia na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, w tym kosztów postępowania kasacyjnego oraz poniesionych przed sadem pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 21 maja 2013r. nr XXXVIII/289/13 Rada Miejska powierzyła Miejskiemu Przedsiębiorstwu Oczyszczania Spółka z o.o. obowiązkowe zadanie własne gminy w zakresie utrzymania czystości i porządku na terytorium Gminy Miejskiej Lubin, w której posiada całość udziałów.

Organ nadzoru - Wojewoda Dolnośląski rozstrzygnięciem Nr NK-N.4131.70.23.2013.JK8 z dnia 19 czerwca 2013r. stwierdził nieważność w/w uchwały Rady Miejskiej w Lubinie. Jako uzasadnienie zajętego stanowiska organ nadzoru wskazał brak podstaw prawnych do podjęcia tejże uchwały, w konsekwencji zarzucając Radzie Miejskiej naruszenie art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 3 i 4 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1996r. o gospodarce komunalnej (t.j. Dz.U. z 2011r. Nr 45 poz.236 zwanej dalej ustawą o g.k.), a ponadto art. 30 ust 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego Nr NK-N.4131.70.23.2013.JK8 Rada Miejska w Lubinie wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu wnosząc o uchylenie przedmiotowego rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 17 października 2013r. oddalił skargę Rady Miejskiej w Lubinie.

Rada Miejska w Lubinie podtrzymuje swoje stanowisko zawarte w uchwale z dnia 16 lipca 2013r. nr XXXX/304/13 w sprawie wniesienia skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego z dnia 19 czerwca 2013r. nr NK-N.4131.70.23.2013.JK8.

Z uzasadnienia wyroku z dnia 17 października 2013r. wynika, iż art. 4 ust 1 ustawy o g.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy prawnej do podjęcia uchwały przez radę gminy w przedmiocie powierzenia wykonywania zadania własnego. Zdaniem WSA kontrolowaną uchwałę podjęto bez podstawy prawnej, co stanowi istotne naruszenie prawa, a w konsekwencji daje upoważnienie organowi nadzoru do stwierdzenia nieważności takiej uchwały. WSA potwierdza w uzasadnieniu swojego orzeczenia, iż powierzone przedmiotową uchwałą zadania

mieszczą się w katalogu zadań własnych gminy. Jednakże nie dopuszcza możliwości powierzenia ich wykonywania istniejącej już spółce prawa handlowego, a tym bardziej zawarcia z taką spółką umowy. W ocenie WSA umowa jest podstawą powierzenia wykonywania gminnych zadań własnych, innym podmiotom, niż jednostki organizacyjne tworzone przez gminę. Dodatkowo w ocenie WSA w niniejszej sprawie nie ma zastosowania przywołane przez gminę orzecznictwo ETS gdyż dotyczy ono wyłącznie problematyki zamówień publicznych przy powierzaniu przez gminę realizacji zadania własnej jednostce organizacyjnej.

Ze stanowiskiem takim nie zgada się strona skarżąca. Artykuł 4 ust 1 ustawy o g.k. zawiera normy kompetencyjne, kreujące określone kompetencje przysługujące organom stanowiącym jednostek samorządu terytorialnego. Z art. 4 ust 1 ustawy g.k. wynika jednoznacznie, iż rada gminy postanawia o wyborze sposobu prowadzenia i form gospodarki komunalnej. „Wybór sposobu prowadzenia gospodarki komunalnej jest w istocie równoznaczny z całym szeregiem podejmowanych przez organ danej jednostki samorządowej strategicznych rozstrzygnięć, dotyczących problemu, przez kogo tak naprawdę dane konkretne zadanie publiczne posiadające status zadania własnego (i spoczywające na danej jednostce samorządowej) będzie w praktyce wykonywane. W tym kontekście niejako pierwszorzędne i pierwszoplanowe będzie rozstrzygnięcie kwestii, czy dane zadanie własne będzie wykonywane przez samą tę jednostkę samorządu terytorialnego, czy też raczej przez odrębny od niej w sensie prawnym podmiot. Trzeba bowiem pamiętać, że chociaż w sensie prawnym każde zadanie własne (zadanie z zakresu gospodarki komunalnej) spoczywa na określonej jednostce samorządu terytorialnego (jako na konkretnej osobie prawnej oraz jednocześnie na podmiocie prawa publicznego - a więc jest ono zadaniem własnym tej właśnie jednostki samorządowej), to jednak w sensie swojej praktycznej i bezpośredniej realizacji może ono być wykonywane zarówno przez nią samą, jak też przez podmiot odrębny od niej w sensie prawnym, a więc posiadający odrębną prawną podmiotowość (zdolność prawną). Rozstrzygnięcie powyższej kwestii przez organ stanowiący powinno być przy tym traktowane jako pierwszy (i właściwie najistotniejszy) etap wyboru sposobu prowadzenia gospodarki komunalnej.

Od razu jednak trzeba powiedzieć, że powyższe rozstrzygnięcie nie jest bynajmniej jedynym, jakie musi zostać podjęte w celu wybrania sposobu prowadzenia gospodarki komunalnej. Wybór przez organ stanowiący danej jednostki samorządu terytorialnego określonego sposobu (do czego upoważnia ów organ art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy) zakłada bowiem konieczność podjęcia przez wspomniany organ dalszych jeszcze decyzji, które notabene w sensie formalnym mogą być zawarte w jednej i tej samej uchwale podjętej przez ten organ. Dalsze rozstrzygnięcia są przy tym wprost uwarunkowane treścią wspomnianego wyżej rozstrzygnięcia zasadniczego, dotyczącego problemu, czy dane zadanie będzie realizowane przez samą tę jednostkę samorządową (jako przez samodzielny podmiot prawa), czy też będzie wykonywane przez odrębny od niej w sensie prawnym podmiot. W przypadku opowiedzenia się przez organ stanowiący za pierwszą możliwością, do rozwiązania pozostaje jeszcze kwestia, czy dane zadanie będzie realizowane bezpośrednio przez organ wykonawczy tej jednostki samorządu terytorialnego (...), czy też przez określoną, utworzoną i działającą w tym właśnie celu, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej oraz prawnej podmiotowości (w obecnym stanie prawnym chodzi przede wszystkim o jednostki i zakłady budżetowe). Z kolei w razie uprzedniego rozstrzygnięcia przez organ stanowiący, że dane zadanie powinno być wykonywane przez podmiot odrębny w sensie prawnym od danej jednostki samorządowej, logicznym i koniecznym dopełnieniem tego rozstrzygnięcia musi być podjęcie decyzji, w jaki konkretnie sposób zadanie to zostanie mu powierzone (zlecone). Potencjalnie bowiem może się to odbyć na co najmniej kilka różnych

sposobów. I tak, po pierwsze, organ stanowiący może zdecydować o utworzeniu od podstaw zupełnie nowego podmiotu komunalnego (najczęściej będącego w sensie formalnym samorządową osobą prawną), któremu dane zadanie zostanie powierzone w drodze bezumownej (tzn. bez zawierania z nim odrębnej umowy), a konkretnie poprzez dokonanie stosownych zapisów w umowie tworzącej ten podmiot, w jego statucie lub w akcie założycielskim (...). Po drugie, organ stanowiący może zdecydować, że dane zadanie zostanie powierzone określonej samorządowej osobie prawnej, która spełnia przesłanki określone w ramach wypracowanej w orzecznictwie ETS doktryny Teckal. Chodzi mianowicie o powierzenie danego zadania na rzecz takiej samorządowej osoby prawnej, nad którą jednostka samorządu terytorialnego sprawuje kontrolę podobną do kontroli wykonywanej wobec własnych (wewnętrznych) jednostek organizacyjnych (wydziałów, departamentów), przy założeniu, że ta kontrolowana samorządowa osoba prawna wykonuje przeważającą (istotną) część swojej działalności dla kontrolującej ją jednostki samorządu terytorialnego (...). Tego rodzaju samorządowym osobom prawnym macierzyste jednostki samorządu terytorialnego mogą powierzać zadania własne w drodze umownej (tj. poprzez zawieranie z nimi odrębnych umów), bez konieczności równoczesnego stosowania procedury związanej z udzieleniem im zamówienia publicznego (uregulowanej w prawie zamówień publicznych). Po trzecie wreszcie, organ stanowiący może zdecydować, że dane zadanie własne będzie powierzone (zlecone) takiemu odrębnemu podmiotowi, który zostanie wybrany (wyłoniony) w drodze stosownej, uregulowanej przez prawo procedury, a więc po zastosowaniu odpowiedniego unormowanego ustawowo postępowania. (...). Podjęcie przez jednostkę samorządu terytorialnego rozstrzygnięcia odnośnie do tego, w jaki konkretnie sposób, tj. przy wykorzystaniu jakiego rodzaju - uregulowanego ustawowo - postępowania, zostanie wyłoniony odrębny podmiot, mający wykonywać określone zadanie własne tej jednostki, jest bez wątpienia przejawem wyboru przez nią "sposobu prowadzenia gospodarki komunalnej" (w znaczeniu, jakie temu określeniu nadaje art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy) i dlatego też musi ono zostać podjęte przez jej organ stanowiący." – Komentarz do ustawy o gospodarce komunalnej – Marek Szydło.

Uchwała której dotyczy skarga określa sposób i formę prowadzenia gospodarki komunalnej w zakresie utrzymania czystości i porządku. Rada gminy zdecydowała, iż zadanie to powierzy do wykonywania spółce w której posiada całość udziałów, czyli sprawuje kontrolę podobną do wykonywanej wobec własnych jednostek, spółka której powierzono zadanie wykonuje swoją działalność w przeważającej części na rzecz Gminy Miejskiej. Spełnione są zatem przesłanki określone w ramach wypracowanej w orzecznictwie ETS doktryny Teckal pozwalające na zawarcie umowy bez zastosowania procedur określonych w prawie zamówień publicznych.

Odnosząc się do zarzutów, iż w przedmiotowej uchwale powierzono szereg zadań co nie jest określeniem sposobu i formy prowadzenia gospodarki komunalnej, strona skarżąca podnosi, iż w istocie wymieniono w §1 uchwały czynności, które określają jedynie zakres powierzonego zadania. Pozostałe paragrafy uchwały precyzują sposób i formę prowadzenia gospodarki komunalnej w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, a samo określenie zakresu powierzenia mieści się w pojęciu sposobu prowadzenia gospodarki komunalnej. Zdaniem strony skarżącej art. 4 ust 1 ustawy g.k stanowi samoistną podstawę prawną do podjęcia uchwały będącej przedmiotem skargi.

W zaskarżanym orzeczeniu WSA stwierdza, iż jego orzeczenie jest zgodne z prezentowaną przez WSA we Wrocławiu linią orzecniczą, powołując się na orzeczenie tegoż sądu o sygnaturze akt S.A./Wa 299/13 – wyrok z dnia 7 lipca 2013. Strona skarżąca podnosi, iż w identycznej sprawie, orzeczenie Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego sygn. akt II S.A./Wr 210/13 z dnia 24 czerwca 2013r. zostało przez Naczelnego Sadu Administracyjnego uchylone. Sprawa

o sygn. akt II S.A./Wr 210/13 dotyczyła uchwały Rady Miejskiej w Lubinie w przedmiocie powierzenia zadania własnego gminy, spółce prawa handlowego, będącej gminną jednostką organizacyjną. Została ona podjęta przy zastosowaniu identycznej podstawy prawnej. Wojewoda Dolnośląski również kwestionował, iż uchwała ta, została podjęta bez podstawy prawnej, zarzucając naruszenie identycznych przepisów jak w niniejszej sprawie. Naczelny Sąd Administracyjny na rozprawie w dniu 26 listopada 2013r. przyznał rację Gminie Miejskiej Lubin. W ustnym uzasadnieniu orzeczenia NSA wskazał, iż nie można ograniczać powierzenia zadania własnego jedynie do momentu tworzenia spółki prawa handlowego, iż rada gminy nie traci takich kompetencji, a doktryna Teckal potwierdza to stanowisko – wyrok NSA z dnia 26 listopada 2013r. Sygn. Akt 2283/13.

Stanowisko skarżącego potwierdzają też inne orzeczenia NSA np. orzeczenie z dnia 3.04.2012 sygn. Akt II OSK 195/12 oddalające skargę wniesioną na uchwałę podjętą na identycznej podstawie prawnej jak uchwała której dotyczy niniejsza skarga. Uchwała, której dotyczyło orzeczenie NSA z dnia 3.04.2012 sygn. Akt II OSK 195/12 powierzała własnej spółce prawa handlowego zadanie własne gminy w zakresie utrzymania dróg i wydana została na podstawie art. 4 ust 1 ustawy o gospodarce komunalnej. NSA nie stwierdził, iż uchwała ta podjęta została bez podstawy prawnej.

Zdaniem sądu jedyną formą dopuszczającą powierzenie zadania własnego gminy spółce prawa handlowego jest albo monet tworzenia tejże spółki i odpowiednie zapisy w akcie założycielskim lub gdy spółka już istnieje zmiana aktu założycielskiego. Przyjęcie tego stanowiska za prawidłowe skutkowałoby niemożnością zrekompensowania takiej spółce wydatków związanych z realizacją zadania własnego gminy. Zmianą aktu założycielskiego nie można przekazać do spółki środków finansowych. Podmiot samorządowy nie może też udzielić spółce prawa handlowego dotacji, która pokryłaby straty związane z wykonywaniem zadania powierzonego, gdyż takowej dotacji nie przewiduje ustawa o finansach publicznych. Zdaniem skarżącego stanowisko to jest nieprawidłowe, jak wykazano wyżej zmiana aktu założycielskiego jest tylko jedną z form prowadzenia gospodarki komunalnej które mogą zostać przyjęte przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, a wybór tej formy powoduje niemożność zrekompensowania spółce poniesionych na wykonanie zadania powierzonego wydatków. By można było zrekompensować poniesione wydatki niezbędna jest umowa cywilna. Podstawą do jej zawarcia jest podjęcie przez organ stanowiący jednostki samorządu stosownej uchwały. Zgodnie z dyrektywą 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego z dnia 31 marca 2004r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi umowa odpłatna zawarta pomiędzy podmiotem zobowiązanym do stosowania dyrektywy, a wykonawcą usługi jest zamówieniem publicznym, chyba że zachodzą przesłanki określone w ramach wypracowanej w orzecznictwie ETS doktryny Teckal. W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, w szczególności w wyroku z 10 listopada 1998 r. sygn C-360/96 (dostępny w internetowej bazie curia.pl, sprawa Teckal). ETS stwierdził, że organ administracji będący zamawiającym nie jest zobowiązany do stosowania prawa zamówień publicznych, jeżeli powierza wykonywanie usług w ogólnym interesie gospodarczym podmiotowi, nad którym sprawuje kontrolę analogiczną do kontroli sprawowanej nad swoimi własnymi służbami.

Pogląd ten znalazł kontynuację w wyroku z dnia 13 stycznia 2005 r. – sprawa C-84/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Lex nr 215621). Przyjęto, że aby miało miejsce zamówienie publiczne na dostawy lub roboty budowlane w rozumieniu art. 1 lit. a) wspomnianych dyrektyw (tzn dyrektyw 93/36 i 93/97), wystarczy w zasadzie, by zamówienie zostało udzielone przez jednostkę samorządu terytorialnego osobie z prawnego punktu widzenia odrębnej od tej jednostki. Odmienne sytuacja może mieć miejsce jedynie wtedy,

gdy jednostka samorządu terytorialnego sprawuje nad tą osobą kontrolę, podobną do sprawowanej nad własnymi służbami i gdy jednocześnie osoba ta wykonuje przede wszystkim zadania na rzecz jednostki lub jednostek samorządu, którym podlega. Podobny pogląd wyrażono w sprawie C-458/03 (wyrok z 13 października 2005 Parking Brixen GmbH przeciwko Gemeinde Brixen i Stadtwerke Brixen AG) stwierdzając, że stosowanie reguł ustanowionych w art. 12 WE, 43, WE i 49 WE, jak również ogólnych zasad, których szczególny wyraz stanowią owe reguły, jest wykluczony, w przypadku gdy zarówno kontrola sprawowana nad koncesjonariuszem przez organ władzy publicznej udzielający koncesji jest analogiczna do tej, jaką sprawuje on nad własnymi służbami, jak i podmiot ten wykonuje większą część swej działalności wspólnie z organem władzy, w którego dyspozycji pozostaje. I nie można się zgodzić z poglądem zaprezentowanym w skarżonym orzeczeniu WSA, iż doktryna Teckal odnosi się jedynie do problematyki zamówień publicznych. Owszem mówi ona o braku konieczności stosowania zamówień publicznych, ale jednocześnie potwierdza możliwość powierzania zadań własnych przez jednostki samorządu terytorialnego zależnym od nich osobom prawnym i to w każdym czasie, nie zawężając tejże możliwości jedynie do momentu tworzenia osoby prawnej. Tak więc w prawie wspólnotowym można w każdym czasie powierzyć spółce prawa handlowego realizację zadania własnego gminy i zawrzeć umowę która pozwoli na zrekompensowanie wydatków.

Dodatkowo podnieść należy iż jednostki samorządu terytorialnego poza kontrolą organu nadzoru – Wojewody podlegają także kontroli Urzędu Zamówień Publicznych czy też Regionalnych Izb Obrachunkowych. Obie wymienione instytucje kontrolne wydawały opinie o dopuszczalności powierzania zadań własnych przez gminy spółkom prawa handlowego. Z obu opinii wynika, iż warunkiem niezbędnym do zawarcia umowy powierzającej zadanie własne gminy, która nie jest zamówieniem publicznym, jest uprzednie podjęcie przez radę gminy uchwały na podstawie art. 4 ust 1 ustawy o g.k. W załączeniu do skargi opinia Urzędu zamówień Publicznych i RIO w Zielonej Górze.

Ponadto strona skarżąca podnosi fakt, iż inne organy nadzoru nie kwestionują uchwał w sprawie powierzenia zadań własnych gminnej spółce prawa handlowego, czego przykładem jest uchwała nr LII/691/12 Rady Miasta Krakowa w sprawie powierzenia Miejskiemu Przedsiębiorstwu Oczyszczania Sp. z o.o. w Krakowie obowiązkowego zadania własnego gminy utrzymania czystości i porządku na terytorium Gminy Miejskiej Kraków, czy też uchwała nr XXXV/625/13 Rady Miasta Olsztyna w sprawie powierzenia spółce Olsztyński Zakład Komunalny Sp. z o.o. z siedzibą w Olsztynie zadania własnego gminy z zakresu zagospodarowania odpadów komunalnych oraz wyrażenia zgody na zawarcie przez Gminę Olsztyn umowy wykonawczej niezbędnej do realizacji w/w zadania.

Wobec powyższego Rada Miejska w Lubinie wnosi o uwzględnienie skargi.

RADCA PRAWNY
mgr Marian Tarnowski